

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SODIŠČA (prvi senat)

z dne 16. junija 2021 *

„Pritožba – Člen 181 Poslovnika Sodišča – Posledice izstopa Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije za člane Sodišča Evropske unije – Izjava Konference predstavnikov vlad držav članic – Prenehanje mandata generalnega pravobranilca – Ničnostna tožba“

V zadevi C-684/20 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 16. decembra 2020,

Eleanor Sharpston, stanujoča v Schoenfelsu (Luksemburg), ki jo zastopajo N. Forwood, BL, J. Robb, barrister, ter J. Flynn in H. Mercer, QC,

pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Svet Evropske unije,

Konferenca predstavnikov vlad držav članic,

toženi stranki v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot (poročevalec), predsednik senata, L. Bay Larsen, sodnik, C. Toader, sodnica, M. Safjan in N. Jääskinen, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi odločeno z obrazloženim sklepom na podlagi člena 181 Poslovnika Sodišča,

sprejema naslednji

* Jezik postopka: angleščina.

Sklep

- 1 Eleanor Sharpston s pritožbo predlaga razveljavitev sklepa Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. oktobra 2020, Sharpston/Svet in Konferenca predstavnikov vlad držav članic (T-180/20, neobjavljen, EU:T:2020:473; v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je to sodišče zavrnilo njen predlog za razglasitev delne ničnosti Izjave Konference predstavnikov vlad držav članic z dne 29. januarja 2020 o posledicah izstopa Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije za generalne pravobranilce Sodišča Evropske unije (v nadaljevanju: sporna izjava).

Pravni okvir

- 2 V osmem odstavku preambule Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL 2020, L 29, str. 7; v nadaljevanju: sporazum o izstopu), ki je bil odobren s Sklepom Sveta (EU) 2020/135 z dne 30. januarja 2020 (UL 2020, L 29, str. 1) in je začel veljati 1. februarja 2020, je navedeno:

„Ob upoštevanju, da je v interesu Unije in Združenega kraljestva, da določita prehodno obdobje ali obdobje izvajanja, v katerem bi se moralo pravo Unije, vključno z mednarodnimi sporazumi, ne glede na vse posledice izstopa Združenega kraljestva iz Unije, kar zadeva sodelovanje Združenega kraljestva v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije, zlasti zaključka mandатов vseh članov institucij, organov in agencij Unije, ki so predlagani, imenovani ali izvoljeni v zvezi s članstvom Združenega kraljestva v Uniji, na datum začetka veljavnosti tega sporazuma, uporabljati za Združeno kraljestvo in v njem, in načeloma z enakim učinkom, kar zadeva države članice, da bi se preprečile motnje v obdobju pogajanj o sporazumih o prihodnjih odnosih“.

- 3 Člen 19(2) PEU določa, da Sodišče sestavlja po en sodnik iz vsake države članice in da mu pomagajo generalni pravobranilci.
- 4 V skladu s členom 252 PDEU Sodišču pomaga osem generalnih pravobranilcev in na njegovo zahtevo lahko Svet Evropske unije soglasno poveča njihovo število.
- 5 Na podlagi Izjave o členu 252 Pogodbe o delovanju Evropske unije o številu generalnih pravobranilcev Sodišča, priložene Sklepnim listini Medvladne konference, ki je sprejela Lizbonsko pogodbo, je Konferenca predstavnikov vlad držav članic izjavila, da če bo Sodišče v skladu s členom 252, prvi odstavek, PDEU zahtevalo, da se število generalnih pravobranilcev poveča za tri, in sicer z osem na enajst, bo Republika Poljska, tako kot že zdaj Zvezna republika Nemčija, Francoska republika, Italijanska republika, Kraljevina Španija in Združeno kraljestvo, imela stalnega generalnega pravobranilca in ne bo več sodelovala pri sistemu rotacije, ki bo namesto treh generalnih pravobranilcev zajemal pet generalnih pravobranilcev.
- 6 S Sklepom Sveta 2013/336/EU z dne 25. junija 2013 o povečanju števila generalnih pravobranilcev Sodišča Evropske unije (UL 2013, L 179, str. 92) se je število generalnih pravobranilcev povečalo z osem na enajst.

Dejansko stanje

- 7 Leta 2005 so predstavniki vlad držav članic na predlog vlade Združenega kraljestva E. Sharpston imenovali za opravljanje nalog generalne pravobranilke Sodišča za preostali del mandata njenega predhodnika, in sicer do 6. oktobra 2009. Leta 2009 je bila pritožnica na nov predlog iste vlade imenovana za generalno pravobranilko Sodišča za nov šestletni mandat za obdobje od 7. oktobra 2009 do 6. oktobra 2015. Nazadnje je bila pritožnica na podlagi Sklepa (EU, Euratom) 2015/578 predstavnikov vlad držav članic z dne 1. aprila 2015 o imenovanju sodnikov in generalnih pravobranilcev Sodišča (UL 2015, L 96, str. 11) imenovana za opravljanje nalog generalne pravobranilke za obdobje od 7. oktobra 2015 do 6. oktobra 2021.
- 8 Konferenca predstavnikov vlad držav članic je 29. januarja 2020 sprejela sporno izjavo, v kateri je opozorila, da se je Združeno kraljestvo odločilo začeti postopek iz člena 50 PEU, da bi izstopilo iz Unije, zato se bosta Pogodbi prenehali uporabljati za to državo članico od datuma začetka veljavnosti sporazuma o izstopu. Spomnila je tudi, da bodo zato na datum izstopa prenehali mandati vseh članov institucij, organov in agencij Unije, ki so bili predlagani, imenovani ali izvoljeni v povezavi s članstvom Združenega kraljestva v Uniji. Navedla je, da iz tega izhaja, da bo stalno mesto generalnega pravobranilca, ki je na podlagi Izjave o členu 252 Pogodbe o delovanju Evropske unije o številu generalnih pravobranilcev Sodišča, priložene Sklepnim listini Medvladne konference, ki je sprejela Lizbonsko pogodbo, pripadalo Združenemu kraljestvu, vključeno v sistem rotacije držav članic za imenovanje generalnih pravobranilcev. Omenila je, da bo glede na protokolarni vrstni red naslednja upravičena država članica Helenska republika. Dogovorjeno je bilo, da se bo ob upoštevanju izrednih okoliščin, v katerih se mora izvesti to imenovanje, ter zaradi upoštevanja pravila o delni zamenjavi članov Sodišča vsaka tri leta in pravila o šestletnem trajanju njihovih mandatov, kot sta navedeni v členu 253 PDEU, mandat generalnega pravobranilca, ki ga bo Helenska republika predlagala za mesto generalnega pravobranilca, ki se je izpraznilo, iztekel na datum prihodnje delne zamenjave članov Sodišča, to je 6. oktobra 2021.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijani sklep

- 9 Pritožnica je 7. aprila 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, s katero je predlagala razglasitev delne ničnosti sporne izjave.
- 10 Potem ko je Splošno sodišče v točki 27 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da sporne izjave ni sprejel Svet, ampak jo je sprejela Konferenca predstavnikov vlad držav članic, je v točki 28 kot nedopustno zavrglo tožbo v delu, v katerem je bila usmerjena proti Svetu.
- 11 V zvezi s predlogi, usmerjenimi proti Konferenci predstavnikov vlad držav članic, je Splošno sodišče v točkah 29 in 30 izpodbijanega sklepa spomnilo, da je na podlagi člena 263 PDEU pristojno samo za tožbe, vložene zoper akte institucij, organov, uradov ali agencij Unije, in da na podlagi sodne prakse Sodišča akti, ki jih predstavniki vlad držav članic sprejmejo ne v vlogi članov Sveta ali članov Evropskega sveta, ampak v vlogi predstavnikov svojih vlad in torej ob skupnem izvajanju pristojnosti držav članic, niso predmet nadzora zakonitosti, ki ga izvaja sodišče Unije.
- 12 Splošno sodišče se je v točkah 31 in 32 izpodbijanega sklepa sklicevalo tudi na sklep podpredsednice Sodišča z dne 10. septembra 2020, Predstavniki vlad držav članic/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljen, EU:C:2020:705), da bi spomnilo, prvič, da se akt o imenovanju sodnikov in generalnih pravobranilcev Sodišča v skladu s členom 253, prvi odstavek, PDEU

sprejme z medsebojnim soglasjem vlad držav članic, in drugič, da tožba očitno ni dopustna, če se z njo predlaga razglasitev ničnosti odločbe, ki je ni sprejela institucija, organ, urad ali agencija Unije, ampak so jo sprejeli predstavniki vlad držav članic, ki izvajajo pristojnosti teh držav članic.

- 13 Splošno sodišče je v točki 33 izpodbijanega sklepa poudarilo, da so se 29. januarja 2020 predstavniki vlad 27 od 28 takratnih držav članic Unije udeležili seje, na kateri je bila sprejeta sporna izjava, in da so jo sprejeli v vlogi predstavnikov vlad držav članic Unije, in ne v vlogi članov Sveta. Splošno sodišče je v točki 34 tega sklepa dodalo, da kljub navedbi Sveta v glavi sporne izjave in temu, da je bila objavljena na spletni strani Sveta, ta izjava s svojo vsebino kaže, da gre za izjavo predstavnikov vlad držav članic Unije, sprejeto z medsebojnim soglasjem, in ne za akt Sveta ali organa ali telesa Unije.
- 14 Splošno sodišče je iz tega v točki 35 izpodbijanega sklepa sklepalo, da je treba tožbo, vloženo pri njem, zavreči kot nedopustno.

Postopek pred Sodiščem in predlogi pritožnice

- 15 E. Sharpston s pritožbo Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijani sklep, drugima strankama v postopku odredi, naj odgovorita na vprašanje, ali je treba šteti, da je njen mandat prenehal ob izstopu Združenega kraljestva iz Unije 31. januarja 2020 ob polnoči na podlagi člena 50(3) PEU, vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, razen če stanje postopka Sodišču ne omogoča, da odloči, ter Svetu in Konferenci predstavnikov vlad držav članic naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 16 Člen 181 Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba v celoti ali deloma očitno ni dopustna ali očitno ni utemeljena, lahko Sodišče na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli z obrazloženim sklepom pritožbo v celoti ali deloma zavrže ali zavrne.
- 17 V tej zadevi je treba uporabiti ta člen.
- 18 Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja pet pritožbenih razlogov.

Prvi, drugi, tretji in peti pritožbeni razlog

Trditve pritožnice

- 19 Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 263 PDEU s tem, da je v točkah 29 in 35 izpodbijanega sklepa odločilo, da tožba ni dopustna, ker ni usmerjena zoper akt, ki ga je sprejela institucija, organ, urad ali agencija Unije.
- 20 Trdi, da tako iz besedila člena 263 PDEU v več jezikovnih različicah kot tudi iz zgodovine nastanka in cilja tega člena ter sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba področje uporabe navedenega člena razlagati široko tako v zvezi z akti, na katere se nanaša, kot v zvezi z njihovimi avtorji.

- 21 Navaja, da čeprav Sodišče s področja uporabe člena 263 PDEU izključuje akte, ki jih predstavniki vlad držav članic sprejmejo zunaj pravnega okvira Unije, ne more enako veljati za akte, kot je sporna izjava, ki jih predstavniki vlad držav članic sprejmejo v okviru pristojnosti, ki so jim podeljene ali domnevno podeljene s Pogodbama, in ki imajo učinke v pravnem redu Unije.
- 22 Trdi, da je Splošno sodišče v točkah 30, 32 in 35 izpodbijanega sklepa zato napačno uporabilo pravo s tem, da je štelo, da so vsi akti, ki jih predstavniki vlad držav članic sprejmejo v drugi vlogi od vloge članov Sveta ali Evropskega sveta, izvzeti iz sodnega nadzora na podlagi člena 263 PDEU, in da bi moralo ugotoviti svojo pristojnost za presojo zakonitosti sporne izjave v delu, v katerem je njen mandat generalne pravobranilke prezgodaj prenehal.
- 23 V okviru končnih pripomb pritožnica dodaja, da iz točk od 91 do 98 sodbe z dne 16. decembra 2020, Svet in drugi/K. Chrysostomides & Co. in drugi (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P in C-604/18 P, EU:C:2020:1028), izhaja, da nemožnost opraviti nadzor nad političnim dogovorom na podlagi člena 263 PDEU predpostavlja obstoj alternativnih pravnih sredstev zoper akte o izvajanju tega dogovora, da bi se preprečilo, da bi pravni subjekti ostali brez pravice do učinkovitega sodnega varstva, določene v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Taka alternativna pravna sredstva pa naj v obravnavani zadevi ne bi obstajala.
- 24 Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom trdi, da Splošno sodišče za ugotovitev svoje pristojnosti napačno ni razlikovalo med sklepom predstavnikov vlad držav članic o imenovanju generalnega pravobranilca Sodišča in predhodnim sklepom o prostem mestu, ki je bilo tako zapolnjeno, čeprav se tožba, vložena pri njem v zadevi T-180/20, in ta pritožba nanašata na zadnjenavedeni sklep.
- 25 Trdi, da čeprav se na splošno vprašanje, ali je mesto člana Sodišča dejansko prosto, ne postavlja, ni mogoče izključiti, da se v nekaterih primerih postavlja. V zvezi s tem meni, da bi sodišča Unije morala imeti možnost opraviti nadzor nad aktom držav članic, s katerim bi bilo nezakonito ugotovljeno, da je tako mesto prosto.
- 26 Pritožnica trdi, da morajo torej samo sodišča Unije odločiti o tej temi, in se sklicuje zlasti na člen 19 PEU ter člena 4 in 6 Statuta Sodišča Evropske unije.
- 27 Pritožnica dodaja, da se veljavnost aktov predstavnikov vlad držav članic, določenih v Pogodbi DEU, sicer lahko – vsaj posredno – izpodbija v drugih sodnih postopkih, in ne z ničnostno tožbo, kot je Svet v imenu Konference predstavnikov vlad držav članic priznal v ugovoru nedopustnosti, podanem pred Splošnim sodiščem, in da je treba iz tega sklepati, da mora biti mogoča tudi direktna tožba zoper te akte.
- 28 Zato naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točkah 30, 32 in 35 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da akti predstavnikov vlad držav članic ne glede na to, za katere vrste aktov gre, ne morejo biti predmet tožbe na podlagi člena 263 PDEU.
- 29 Pritožnica s tretjim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče v točkah 30, 33 in 34 izpodbijanega sklepa napačno razlagalo načela, ki izhajajo iz sodbe z dne 30. junija 1993, Parlament/Svet in Komisija (C-181/91 in C-248/91, EU:C:1993:271).
- 30 Trdi, da iz te sodbe ne izhaja, da so vsi akti predstavnikov vlad držav članic, ki ravnajo usklajeno, izvzeti iz sodnega nadzora v okviru člena 263 PDEU, ampak da se je Sodišče v navedeni sodbi opredelilo le do aktov, ki jih predstavniki vlad držav članic sprejmejo zunaj pravnega reda Unije.

- 31 Tako naj o vprašanju, ali so sodišča Unije pristojna za nadzor zakonitosti akta, kot je sporna izjava, ki ga predstavniki vlad držav članic sprejmejo na podlagi pristojnosti, ki so jim podeljene ali domnevno podeljene s Pogodbama, in ki ima učinke v pravnem redu Unije, ne bi bilo odločeno v sodni praksi Sodišča in naj bi bilo treba nanj odgovoriti pritrdilno.
- 32 Splošno sodišče naj bi se zato v točkah 30 in 35 izpodbijanega sklepa napačno sklicevalo na sodbo z dne 30. junija 1993, Parlament/Svet in Komisija (C-181/91 in C-248/91, EU:C:1993:271), in zlasti točko 12 te sodbe za utemeljitev svoje analize in naj bi se moralo vsaj sklicevati na druge odlomke te sodbe, kot je njena točka 13, iz katerih naj bi izhajalo, da morajo biti akti, ki imajo pravne učinke za tretje osebe v pravnem redu Unije, predmet nadzora sodišč Unije.
- 33 Pritožnica s petim pritožbenim razlogom podredno trdi, da Splošno sodišče v točkah 27 in 28 izpodbijanega sklepa prav tako napačno ni odgovorilo na njeno trditev, da če Konferenca predstavnikov vlad držav članic ne more biti tožena stranka v okviru tožbe na podlagi člena 263 PDEU, mora biti tožena stranka Svet kot alter ego te konference predstavnikov ali kot institucija Unije, ki je najtesneje povezana z njo zaradi svojega sodelovanja pri sprejetju in razglasitvi sporne izjave.
- 34 Predvsem se opira na nujnost nadzora nad morebitnimi kršitvami prava Unije držav članic, če te ne morejo biti tožene stranke v takem postopku, in meni, da če Svet ni avtor izpodbijanega akta, bi se moral vseeno šteti za odgovornega zanj pred sodišči Uniji.
- 35 Trdi, da določbe Pogodb o pristojnosti Sodišča ne naštevajo izčrpno toženih strank, in se po analogiji sklicuje na člena 268 in 340 PDEU.
- 36 Poudarja, da je treba ugotoviti, ali se ugotovitev v sporni izjavi, da je mesto, ki ga je pred tem zasedala, prosto, pripiše Svetu, Konferenci predstavnikov vlad držav članic ali predsedniku Sodišča Evropske unije, in meni, da je Sodišče vsekakor edino pooblaščen, da odloči o tem.
- 37 Dodaja, da je Svet prek svoje pravne službe imel dejavno vlogo – bodisi sam bodisi skupaj s Konferenco predstavnikov vlad držav članic – pri ugotovitvi predčasnega prenehanja njenega mandata in da je tako soavtor napake, ki jo vsebuje sporna izjava.

Presoja Sodišča

- 38 Pritožnica s prvim, drugim, tretjim in petim pritožbenim razlogom, ki jih je treba analizirati skupaj, v bistvu trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je kot nedopusten zavrglo njen predlog za razglasitev delne ničnosti sporne izjave z obrazložitvijo, da so ga sprejeli predstavniki vlad držav članic, ki so delovali v tej vlogi, in ne Svet.
- 39 V skladu s sodno prakso Sodišča iz člena 263 PDEU izhaja, da akti, ki jih predstavniki vlad držav članic ne sprejmejo v vlogi članov Sveta, ampak v vlogi predstavnikov svojih vlad in torej ob skupnem izvajanju pristojnosti držav članic, niso predmet nadzora zakonitosti, ki ga izvaja sodišče Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 1993, Parlament/Svet in Komisija, C-181/91 in C-248/91, EU:C:1993:271, točka 12).
- 40 Upošteveno merilo, ki ga je Sodišče tako uporabilo za izključitev pristojnosti sodišč Unije za odločanje o tožbi zoper take akte, je torej povezano z njihovim avtorjem, neodvisno od njihovih zavezujočih pravnih učinkov.

- 41 Trditev, ki jih pritožnica navaja v okviru prvega in petega pritožbenega razloga in v skladu s katerimi bi bilo treba široko razlagati avtorje aktov, na katere se sklicuje člen 263 PDEU, in sicer institucije, organe, urade in agencije Unije, da bi se štelo, da je sporno izjavo sprejela institucija, organ, urad ali agencija Unije v smislu tega člena, ali vsaj tožbo, vloženo pri Splošnem sodišču, enačiti s tožbo zoper sklep Sveta ob upoštevanju njegovega sodelovanja pri sprejetju in razširjanju te izjave, zato ni mogoče sprejeti, ne da bi se prezrlo jasno besedilo tega člena.
- 42 Očitno je, da bi bila taka razlaga tudi v nasprotju z voljo avtorjev Pogodb, ki jo odseva člen 263 PDEU, katerega področje uporabe je omejeno samo na akte prava Unije, ki jih sprejmejo institucije, organi, uradi in agencije Unije, to je, da iz sodnega nadzora Sodišča izključijo akte, ki jih morajo sprejeti države članice, kot so sklepi o imenovanju članov sodišč Unije.
- 43 Čeprav se v obravnavani zadevi sporna izjava ne nanaša na imenovanje, ni nič manj tesno povezana z izvajanjem te pristojnosti, ker je v njej ugotovljeno, da je mesto prosto zaradi izstopa Združenega kraljestva iz Unije, in ker določa nekatere pravne posledice, ki jih bo treba zato izpeljati ob imenovanju na to mesto.
- 44 V nasprotju s tem, kar pritožnica trdi v okviru tretjega pritožbenega razloga, iz navedenega izhaja, da tudi ni pomembno, da so predstavniki vlad držav članic ravnali v okviru Pogodb ali drugih pravnih virov, kot je mednarodno pravo.
- 45 Zato Splošno sodišče ni storilo napake, ko je v točki 30 izpodbijanega sklepa spomnilo, da iz člena 263 PDEU izhaja, da akti, ki jih predstavniki vlad držav članic ne sprejmejo v vlogi članov Sveta ali članov Evropskega sveta, ampak v vlogi predstavnikov svojih vlad in torej ob skupnem izvajanju pristojnosti držav članic, niso predmet nadzora zakonitosti, ki ga izvaja sodišče Unije.
- 46 V okviru drugega pritožbenega razloga pritožnica trdi, da bi morala sodišča Unije vseeno ugotoviti svojo pristojnost za presojo zakonitosti sporne izjave, ker vsebuje sklep predstavnikov vlad držav članic, v katerem je *ultra vires* ugotovljeno predčasno prenehanje njenega mandata generalne pravobranilke.
- 47 Vendar te analize ni mogoče upoštevati, ker se za sporno izjavo nikakor ne more šteti, da jo je sprejela institucija, organ, urad ali agencija Unije iz člena 263 PDEU.
- 48 Poleg tega je treba ugotoviti, da za sporno izjavo ni mogoče šteti, da vsebuje odločitev s pravnimi učinki, ki posegajo v položaj pritožnice, ker je bilo z njo odločeno o predčasnem prenehanju njenega mandata generalne pravobranilke, saj se je Konferenca predstavnikov vlad držav članic samo seznanila s posledicami, ki jih bo nujno imel izstop Združenega kraljestva iz Unije.
- 49 Ker sta se Pogodbi prenehali uporabljati za Združeno kraljestvo na dan njegovega izstopa 1. februarja 2020 na podlagi člena 50(3) PEU, ta država namreč od tega datuma ni več država članica. Iz tega izhaja, kot je navedeno v osmem odstavku preambule sporazuma o izstopu, da so tekoči mandati članov institucij, organov in agencij Unije, ki so predlagani, imenovani ali izvoljeni v zvezi s članstvom Združenega kraljestva v Uniji, samodejno prenehali s tem datumom.
- 50 Zato Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da se ni štelo za pristojno za presojo zakonitosti domnevnega sklepa predstavnikov vlad držav članic, v katerem je bilo ugotovljeno predčasno prenehanje mandata pritožnice.
- 51 Iz tega sledi, da je treba prvi, drugi, tretji in peti pritožbeni razlog zavrniti kot očitno neutemeljene.

Četrty pritožbeni razlog

Trditve pritožnice

- 52 Pritožnica s četrtem pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče v točkah 31 in 32 izpodbijanega sklepa sklepu podpredsednice Sodišča z dne 10. septembra 2020, Predstavniki vlad držav članic/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljen, EU:C:2020:705), napačno priznalo vrednost precedensa, čeprav tak sklep ne more vplivati na odločitev o glavni stvari v tem sporu.
- 53 Dodaja, da se je Splošno sodišče v točki 31 izpodbijanega sklepa tudi napačno oprlo na navedeni sklep, ker se je ta nanašal na tožbo, katere predmet je bil sklep o imenovanju generalnega pravobranilca Sodišča, medtem ko se njena tožba nanaša na sklep predstavnikov vlad držav članic, s katerim je bilo ugotovljeno, da je tako mesto prosto.
- 54 Poleg tega naj bi bil sklep podpredsednice Sodišča, naveden v točkah 31 in 32 izpodbijanega sklepa, sprejet v nasprotju s postopkovnimi pravili Sodišča, zlasti ker pritožnica ni bila zaslišana, čeprav ni bila ugotovljena nobena nujnost, pa tudi ker bi morale biti trditve, ki so jih navedli predstavniki vlad držav članic, zavržene kot nedopustne, ker so bile prvič navedene pred Sodiščem.
- 55 Pritožnica nazadnje trdi, da je Splošno sodišče tako samo kršilo načelo *audi alteram partem* s tem, da ji ni omogočilo, da predstavi svoje stališče o upoštevnosti točke 12 sodbe z dne 30. junija 1993, Parlament/Svet in Komisija (C-181/91 in C 248/91, EU:C:1993:271), na katero se sklicuje točka 30 izpodbijanega sklepa, in sklepa podpredsednice Sodišča z dne 10. septembra 2020, Predstavniki vlad držav članic/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljen, EU:C:2020:705), na katero se sklicujeta točki 31 in 32 izpodbijanega sklepa. Splošno sodišče naj s tem ne bi neupravičeno „razširilo“ in „podaljšalo“ samo pravni učinek, ampak tudi kršitve postopka v tem sklepu podpredsednice Sodišča.

Presoja Sodišča

- 56 Glede trditve o napaki, ki naj bi jo Splošno sodišče v točkah 31 in 32 izpodbijanega sklepa storilo v zvezi z obsegom sklepa podpredsednice Sodišča z dne 10. septembra 2020, Predstavniki vlad držav članic/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljen, EU:C:2020:705), ki naj poleg tega ne bi bil upošteven za obravnavano zadevo, je dovolj ugotoviti, da Splošno sodišče nikakor ni storilo nobene napake s tem, da je spomnilo, na eni strani, v navedeni točki 31, da se akt o imenovanju sodnikov in generalnih pravobranilcev Sodišča v skladu s členom 253 PDEU sprejme z medsebojnim soglasjem vlad držav članic ter, na drugi strani, v navedeni točki 32, da tožba, vložena zoper tak akt na podlagi člena 263 PDEU, očitno ni dopustna, če se z njo predlaga razglasitev ničnosti sklepa, ki so ga sprejeli predstavniki vlad držav članic, ki izvajajo pristojnosti teh držav. Iz tega sledi, da so take trditve očitno brezpredmetne.
- 57 Trditve o kršitvah postopka, ki naj bi bile storjene pri sprejetju tega sklepa podpredsednice Sodišča, poleg tega očitno niso dopustne, ker navedeni sklep ni predmet te pritožbe.
- 58 Zato je treba kot očitno neutemeljene zavriniti tudi trditve pritožnice v zvezi s tem, da je Splošno sodišče kršilo načelo kontradiktornosti.

- 59 Četrty pritožbeni razlog je treba zato zavreči kot delno očitno nedopusten in zavriniti kot delno očitno neutemeljen.
- 60 Iz vsega navedenega izhaja, da nobeden od pritožbenih razlogov, ki jih je pritožnica navedla v podporo pritožbi, ni bil sprejet, zato je treba pritožbo zavreči kot delno očitno nedopustno in zavriniti kot delno očitno neutemeljeno.
- 61 V teh okoliščinah ni treba odrediti pripravljalnega ukrepa, ki ga je predlagala pritožnica.

Stroški

- 62 Na podlagi člena 137 Poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, končni sklep vsebuje odločbo o stroških.
- 63 Ker je bil ta sklep sprejet, preden je bila pritožba vročena drugim strankam v postopku in torej preden so jim lahko nastali stroški, je treba odločiti, da pritožnica nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) sklenilo:

1. Pritožba se zavrže kot delno očitno nedopustna in zavrne kot delno očitno neutemeljena.

2. E. Sharpston nosi svoje stroške.

Podpisi